

BESMISLENO HRVATSKO SAMOBIČEVANJE

Ovo proljeće obilježava daljnja mazohizacija hrvatske visoke politike i samopljuvanje do besvijesti. Tako je predsjednik Ivo Josipović jedva dočekao svoj dolazak u Ahmiće za napadaj pljuvanja u svoj bunar. Umjesto da odmjereno izrazi poštovanje nedužnim ljudima koji su tamo poubijani, on sigurno zna da su to učinili Hrvati i za to se ispričava. A samo nekoliko je godina prošlo otkako je čak i zloglasni sud u Haagu morao priznati da nema dokaza da su Hrvati krivi za taj strašan zločin, pa su pustili Tihomira Blaškića "priljepivši" mu krajnje neuvjerljivu "krivnju" da su njegovi vojnici prisiljavali muslimanske zarobljenike na kopanje rovova. Kasnije je Kordić osuđen za nešto što ni sami suci nisu znali objasniti.

Svi dobro znamo da je u ratnom bosanskom kaosu bilo svakojakih polukriminalnih tajnih "specijalnih postrojbi" koje su dovodile britanske, američke i druge tajne službe i koje su u tom neredu mogle učiniti što god su htjele. Nitko ništa nije nadzirao i svatko je mogao obući bilo koju odoru i međusobno se zvati Jozo, Luka, Mato, a čas kasnije Ismete, Ibro, Omere i sl. U svakom trećem američkom filmu, kada se za nekoga želi reći da je "opaki specijalac", osobito negativac, neki glumac kaže da je "služio u Bosni". Na poslijetku, i sami Srbi su mogli podmetnuti svog "trojanskog konja" i tako potaknuti taj fatalni hrvatsko-muslimanski sukob. I dok se u tom grotlu ni najbolji svjetski suci ne mogu snaći, naš Predsjednik imenuje krivce, naravno svoje ljude, i još se u njihovo ime ispričava.

Da stvar bude gora, kasnije se je srdačno družio s sa šefom tzv. "republike srpske" Miloradom Dodikom, koji je ništa manje nego "garantovao bezbednost" Hrvatima koji bi se vratili na svoja spaljena ognjišta sada pod njegovom "republikom". Da nije tužno, bilo bi smiješno. Dodik "garantuje". A narod najbolje pokazuje što misli o tim "garancijama" time što se ne vraća na svoju zlatnu posavsku zemlju, jer nema ni povratka ni života dok njome vladaju razbojnici.

JASENOVAČKA ODA ANTIFAŠIZMU

Troje Titovih pionira, predsjednik Ivo Josipović, premijerka Jadranka Kosor i dopredsjednik Sabora Vladimir Šeks, junački su vikali sredinom travnja u Jasenovcu. Kao da su uzeli govor

"druga Tita", podijelili ga na tri djela, pa čitali svaki po jednu trećinu. Na kraju je nedostajala samo predaja štafete, što bi vrijedni bivši pioniri sigurno učinili kada bi diktator kojim slučajem bio živ. Tako ispada da je Stipe Mesić, čovjek kojemu nije bilo mjesto u tom društvu jer je došao kao bivša prišipetlja, jedini održao uravnotežen i koliko-toliko logičan govor. Da stvar bude gora, vremenski su ti govori pali samo nekoliko dana nakon zajedničke posjete srpskog predsjednika Borisa Tadića i "republikosrpskog predsjednika" Milorada Dodika koji mimo protokola i slobodno poput turista šeću po Hrvatskoj i na tako osjetljivome mjestu lupetaju stare već davno raskrinkane budalaštine o "sedamsto hiljada stradalih Srba". Je li nam uopće potreban jači dokaz koliko je živa i "operativna" velikosrpska ideja o kojoj mnogi Hrvati imaju iluziju da je "pokopana" ili "propala" nakon "Bljeska" i "Oluje".

U navedenim govorancijama najmanje je bilo iskazivanja štovanja žrtvama jednog tako zlog mjesta kao što je logor sa zarobljenim civilima. Mnogo je više bilo hvale "antifašistima" i "narodnooslobodilačkim borcima" koji su eto postavili temelje Hrvatske i bez kojih skoro pa Hrvatske ne bi ni bilo.

Iz tih govora moglo se je zaključiti kako Domovinskog rata nije ni bilo, ili su u njemu pobjedu nad velikosrpskom armadom odnijeli "antifašisti", pa smo onda mi, hrvatski branitelji, tamo možda bili i suvišni, a shodno tome smo suvišni i danas. Čini se da nismo ni primijetili da su "antifašisti" umjesto nas branili Vukovar, Dubrovnik, Novu Gradišku, Gospić i još mnoge gradove i sela. Mi smo tamo izgleda samo statirali.

Za one koji bi željeli ove retke shvatiti kao "obranu fašizma" treba reći da nitko normalan ne bi branio nešto tako bolesno kao što je fašizam, nacizam ili koncentracijske logore, niti bi uskratio žrtvama pravo na počast. Istinski antifašisti također su bili časni ljudi i kao takvi odavno su već u velikoj većini umrli ili poubijani.

Ali današnji bučni "antifašisti", koji su u vrijeme Drugog svjetskog rata imali pet do deset godina, imaju samo jednu ideju – što više napakostiti svojoj domovini Hrvatskoj i ako je ikako moguće po tko zna koji put ju pokušati uvaliti u balkansko blato. Kada dakle njih bez rezerve hvali cijeli državni vrh, treba se upitati tko ili što ih je navelo na nešto tako besmisleno, osobito zato jer su samo dva tjedna kasnije u Okučanima bili mnogo tiši i jedino je Luka Bebić (koji nije bio u Jasenovcu), konkretno i jasno progovorio o Domovinskom ratu.

Zašto se takva folklorna predstava radi samo u Jasenovcu? Hrvati su jedini koji izvode takvo mazohističko samobičevanje. Nacističkih logora bilo je i u drugim državama, a najokrutniji su bili u Srbiji gdje nije bilo preživjelih, osobito ne Židova, a žrtava je bilo dvostruko više nego u Jasenovcu. Ali tamo nema spomen-obilježja i nitko se ne tuče u prsa i ne galami. Ako sve žrtve zaslužuju jednako poštovanje, zašto se samo na Hrvatskoj "trenira strogoća" ili "samostrogoća". Zašto čelnici Židova, ako ih uistinu boli sudbina žrtava iz njihovih redova, ne viču na Srbiju i njezinu ratnu "judenfrei" državu? Gdje im je sad poštovanje svim žrtvama kad ni svoje žrtve ne poštuju, jer im je "bezgranična ljubav prema Srbiji" važnija od prava žrtve na počast?

Zašto se baš mi razmećemo mazohizmom, jedini u Europi? Režime pod utjecajem fašista i nacista imale su mnoge tadašnje države kao što su Norveška, Slovačka, Rumunjska, Mađarska, Francuska i dr, ni bolje ni gore od NDH. Neke su svoje profašističke diktatore (ni bolje ni gore od Ante Pavelića) zadržale još dugo nakon rata (Španjolska i Portugal). I nigdje se ne izvode takvi spektakli, nitko ne viče na te režime iako su evidentno bili u sprezi s nacistima, već se to godinama događa samo u Hrvatskoj.

SELEKTIVNA POČAST SAMO NEKIM ŽRTVAMA

Što je najgore, Jasenovac nije bio jedini koncentracijski logor u (današnjoj) Hrvatskoj u vrijeme 2. svjetskog rata. Postojao je i jednako okrutni logor na otoku Molatu (preteča kasnijeg komunističkog Golog otoka). Ali tamo su talijanski fašisti smještali Hrvate sa "svog teritorija" (okupirane Dalmacije) kad god su procijenili da im se baš ne smješkaju previše. Mnogi se s Molata nisu vratili.

Pa ipak, na Molatu nema "kamenih cvjetova", iako je to bio očiti fašistički zločin. Čak ni veliki "antifašist", (hvala Bogu bivši) predsjednik Mesić nije tamo nikada odao počast žrtvama fašizma.

Tako sad imamo vrlo zanimljivu situaciju. Žrtve su rangirane po nekoj nepisanoj tablici koju je netko nepoznat sastavio i svi u nju slijepo vjeruju. Na toj tablici neke žrtve imaju pravo na bezgraničnu i stalnu počast. To su žrtve u Jasenovcu. Druge žrtve imaju pravo na malo tišu i rjeđu počast, a to su žrtve koju su srpski zločinci načinili za vrijeme svoje agresije, ali njih se ublaženo zove žrtvama iz Domovinskog rata. Još manje, ali ipak nešto, prava na počast imaju žrtve raznih križnih putova, ali ne na svim stratištima, nego samo na "odabranim" i to uz ogradu da su neki od njih "bili krivi". Na začelju su žrtve sa Molata, kao i iz nekoliko logora u Srbiji koje se ne niti ne spominje, kao da su tamo potamanjeni štakori ili krumpirove zlatice. Zanimljiva "selekcija" žrtava. Predviđa li takvu selekciju i jedan dokument Ujedinjenih naroda ili bilo koje druge međunarodne institucije?

No kada su se već odlučili na toliku galamu, troje mudrih se nisu ni u primislima sjetili odati počast i onim žrtvama koje su u Jasenovcu stradale nakon ulaska partizana u logor, a puna su im usta fraza da svaka žrtva zaslužuje poštovanje. Postoje jake indicije da je više žrtava bilo nakon ulaska partizana nego prije tog događaja. Nakon što su kosti bestidno izmiješane, nemoguće je više prebrojiti jedne i druge žrtve, pa su sve one pripisane ustašama. Danas se gromoglasno ponavlja stara laž da logor nije radio nakon ulaska partizana i tako se po tko zna koji put falsificira povijest. Time se sapunica "ustaše i partizani" nastavlja u nedogled, jer ne može joj biti kraj dok se ne kaže cijela istina.

Na poslijetku, vidjeli smo kako se je podijelio veličanstveni trio kada je riječ o Bleiburgu. Premijerka je došla u Bleiburg prije svečanosti da se ne suoči s "ustašama", tj. s ljudima koji tamo nose odore slične ustaškima. Vladajuća stranka je poslala Jarnjaka, dokazanog domoljuba, ali danas po rangu drugoligaša u vlasti. Josipović je obećao da će doći kad ne bude ustaša, ali – nije došao. Ali, i to je neki napredak u odnosu na umirovljenika Mesića koji nikada nije bio u Bleiburgu, osobito ne onda kada je bio predsjednik, što nije ni čudo kada su tamo ubijani "samo neki ustaše od kojih su neki bili krivi, dok su u Jasenovcu svi bili nevinini" (citat Mesića). A među tim "nevinima" bili su i brojni četnici koje je prijeki sud tadašnje države osudio na smrt za sotonsko klanje svih koji nisu njihovi i kazna se je izvršavala u Jasenovcu.

"MALA DOROTHY" DOBILA AUTOGRAM IZ OZA

Mesić je doduše otišao, ali nam nikako ne fali visokih državnika (koji bi to barem trebali biti) koji nas sramote po cijelome svijetu nadmašujući i samog bivšeg. Tako premijerka Jadranka Kosor umjesto da se s dostojanstvom i ponosom obrati kolegi (američki predsjednik je po ustavu i premijer) poput nedorasle djevojčice traži autogram od državničkoga kolege spuštajući tako nivo svoje države na nivo banana republike, što ni Mesić nikada nije učinio.

Ako nam je premijerka u duši još djevojčica Dorothy koja mašta o čarobnoj USA državi OZ, a

Obamu doživljava kao čarobnjaka iz bajke, barem joj je netko od starijih diplomata trebao reći kako se državnik treba postaviti prema kolegi. Dostojanstvo države veća je svetinja od dostojanstva ženskog tijela zbog kojeg je premijerka žestoko zagalamila protiv "guze iz reklame", jer je država simbol cijelog naroda u Hrvatskoj, dakle ne samo Hrvata. Ponizivši sebe, premijerka je ponizila sve nas. Nastavak poniženja dogodio joj se je kasnije prilikom njezine posjete SAD. Tada su ju primili potpredsjednik Joseph Biden, (drugoligaš američke politike), zamjenik državne tajnice Hillary Clinton James Steinberg (trećeligaš), te bivša državna tajnica Madeleine Albright, sada predsjednica neke radne skupine (četvrtoligaš). Obama nije smatrao za potrebno razgovarati s kolegicom iz neke balkanske zabiti. Valjda je mislio da je autogram iz Praga dovoljna čast nekakvoj Hrvatskoj. Umjesto naše premijerke kod njega je bio talijanski predsjednik Giorgio Napolitano, a onda je mr president odmaglio u Kaliforniju ostavivši kolegicu "u predvorju". Tako je to oduvijek. Tko ne poštuje sebe, ni drugi ga ne poštuju.

BAHATI BRAMMERTZ I DALJE PRIJETI

Serge Brammertz, sadašnja vrhovna tužibaba u Haagu, na najboljem je putu da po bezobrazluku nadmaši svoju neslavnu prethodnicu Carlu del Ponte. Naime, nakon što je otkriveno da su časnici UN pronašli topničke dnevnik iz HV-a koji se odnose na "Oluju" u Bosni, a onda im se gubi svaki trag, obrana generala Gotovine podnijela je protiv njih kaznenu prijavu.

I sada bi normalan čovjek očekivao da se i on isprika Hrvatskoj što joj je ni krivoj ni dužnoj nanio toliko štete svojim negativnim ocjenama mahnito vičući poput lika iz neke komedije apsurdna: "Hoću dnevnik, hoću dnevnik!"

Ali ne, isprika mu nije na kraj pameti. Naprotiv, ponovo je prijetio Hrvatskoj da mora "roditi" ono što su drugi uništili ili sakrili, a na kraju je još "okruglo pa na čošak" ipak okrivio Hrvatsku da ne surađuje. Doista, perverzija koja nadmašuje čak i bivšu tužiteljicu.

Međutim, ovaj slučaj nameće i nova pitanja, prije svega što su dokumenti HV radili u Bosni? Netko ih je morao prodati UN-cima. Zašto se je priča o njima doznala baš sada, a

Brammertz nam je njima godinama probijao uši? Kakva je sudbina kaznene prijave kada se zna da su u slučaju Srebrenice obje instance Međunarodnog suda u Haagu presudile da Ujedinjeni narodi imaju imunitet i ne može im se suditi. Ako imaju imunitet, znači li to da mogu neograničeno mučiti, ubijati i silovati koga žele i nitko im ne može ništa?

HOĆE LI BOSNA POSTATI CIPAR?

Bosna i Hercegovina započela je svoj put prema NATO paktu. Hoće li doista NATO u svoje redove primiti nelegalnu poludržavu koja je protiv tog istog NATO-a nedavno ratovala, a ni danas ne krije svoju želju da se "prikopča" dragoj majki Srbiji? Što će se dogoditi ako jedan dio jedne članice NATO pakta odluči izići iz postojeće države i spojiti se s drugom koja je izvan saveza i još je k tome mogući neprijatelj?

Da bi riješili gordijski bosanski čvor, mudri vođe tzv. "međunarodne zajednice" počinju čak spominjati "ciparsku varijantu", što znači da dopuste "republici srpskoj" izdvajanje iz Bosne. "Mudrost" je vrlo jednostavna. Budući da nismo sposobni u Bosni ništa riješiti, ajmo pustiti tvrdoglave Srbe da idu kamo žele. Ali time bezumno nastavljaju Clintonovu glupost, jer dopuštaju Srbiji da bude zapadno od Beča (Bosanski Novi). Time se čak otvara mogućnost da Rusija dobije bazu na mjestu odakle može bez problema konvencionalnim oružjem pogoditi veliki dio Europe, a između ostalog sve NATO baze u sjevernoj Italiji. Time NATO zaboravlja da je osnovan kao vojni savez, a ne kao udruga skauta (izviđača) koji se po zelenim poljanama igraju rata.